

landbruget, selvfølgelig stemmer på de partier, der sørger for at give dem et skud med tilskudsprøjten en gang om året.

Så er der de svage borgere rundtomkring. Det er de mennesker, der måtte være sindslidende, det er dem, der ikke kan komme på hospitalet, det er dem, der er hjemløse og ikke kan få en herbergsplads osv. Dem har man heller ikke alverden tilovers for. Stemmeprocenten er ofte lav blandt disse borgere, og det er jo ikke dem, der sådan for alvor udgør de store stemmemængder.

I stedet for koncentrerer man sig hele tiden om den store midtergruppe. Det er dem, det hele tiden handler om at tilfredsstille, og dem sørger man for snart at give tilskud og snart at give belærende afgifter og påpeger, hvilken livsform de bør have. Man sørger for, at de hele tiden er tilfredse med det, der foregår, for så skal de nok blive ved med at stemme på de pågældende partier. Men går man så ud og spørger de borgere, hvad de egentlig mener, der er vigtigt at få gjort noget ved i det danske samfund, ja, så er en af de ting, folk i øjeblikket synes er allervigtigst, at få gjort noget ved den stigende kriminalitet.

Folk er dybt chokerede over, at når man ringer ned til politiet og vil anmelde et tyveri, så meddeler man på politigården, at det har man desværre ikke tid til at tage sig af, men de kan jo lige ringe til forsikringsselskabet og ordne det praktiske. Når de pågældende henvender sig for at anmelde et overfald, så får de at vide, at det er der heller ikke rigtig ressourcer til og da slet ikke til at lave gadepatruljer rundt omkring. Folk er bange, og det er ikke værdigt, at man er bange i et moderne samfund.

Derfor er noget af det, borgerne i øjeblikket beder allermost om, at der bliver grebet hårdt ind over for de kriminelle, og at den pladderhumanisme, der har hersket her blandt Folketingets flertal igennem mange år, bliver stoppet. Når der er nogen, der bliver pågrebet for kriminelle handlinger, skal de straffes, og så skal det ikke være sådan, at morderne forlader fængslet, når de ikke synes, at de har lyst til at være der længere.

Et andet område, som folk synes, at der bør ske stramninger på, er selvfølgelig udlændingeområdet. Folk er drønhamrende træt af den særbehandling, som udlændingene får her i Danmark. Det er jo bemærkelsesværdigt, at de personer, som pludselig dukker op nede i Padborg, ikke kan huske, hvad de selv hedder, og

ikke kan huske, hvor de kommer fra. De har desværre smidt alle deres papirer og alting væk, men de ved lige præcis, hvordan de kommer fra Padborg til Sandholdlejren. Der er ingen tvivl, for det er ikke sådan, at de kører forkert undervejs. De ved lige, hvilke tog og hvilke færger der skal til for at komme til Sandholdlejren, men de evner ikke at fortælle, hvor de kommer fra. De hober sig i øjeblikket op i Danmark. Vi ved ikke, hvad vi skal gøre ved dem, fordi en person, vi ikke ved, hvor kommer fra, er det jo svært at sende hjem.

De driver gæk med det danske samfund, og de danske borgere synes ærlig talt, at det er for groft. Når der så fra regeringens side bliver lovet opstramninger på udlændingeområdet, ja, så har pressen jo heldigvis allerede afsløret, at der ikke er ønske om ægte opstramninger. Det, man ønsker at gøre, er at få sat mundkurv på den danske befolkning. Man ønsker gennem pressen at efterlade det indtryk, at man er parat til at lave lidt småopstramninger, og så håber man på, at folk holder op med at gøre vrøvl.

Men så længe det er sådan, at man rask væk giver 3.000 personer, som ikke er berettiget til at blive flygtninge i Danmark, opholdstilladelse, og så længe det er sådan, at i hundredvis af såkaldte flygtninge udelukkende kommer til Danmark, fordi de ved, at sagsbehandlingstiden er så lang, at de i det mindste kan få et dejligt ferieophold ud af det, inden de bliver sendt hjem, vil danskerne synes, at det her er simpelt hen for groft.

Så har vi miljøområdet, og det, der i øjeblikket nok bekymrer danskerne mest, er spørgsmålet om den mad, vi skal sætte tænderne i tre gange om dagen. Der undrer det folk, at når nu staten er så fantastisk dygtig til at løse opgaverne her i samfundet, når nu staten kan tage vare på os alle sammen, at staten så ikke kan sørge for, uanset hvor mange hundrede millioner kroner vi bevilliger, at de æg og det kød, vi køber, er fri for salmonella. Det er simpelt hen for dårligt.

Når man tænker på, hvor mange penge der er brugt, og hvilke andre forventninger man har om, at staten kan klare alting, så er det ærlig talt pinligt, at man ikke er i stand til at udrydde salmonella i Danmark. Man prøver at skyde skylden lidt på landmændene og siger, at det er deres skyld. Sikke noget vrøvl! Men det viser, og det er en advarsel til os alle sammen, at vi aldrig nogen sinde må betro staten noget så vigtigt som at sørge for, at vi får sund mad. Den